

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1922.-ΕΤΟΣ Δ' ΑΡ. 186

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 24 ΙΟΥΛΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 50

ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΧΟΙΑΣ
'Εδδς: 'Αγίου Κωνσταντίνου 7)

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ 'Ετησία δρ. 30.—'Εξάμ. δρ. 15
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ > > 60.— > > 30
ΑΜΕΡΙΚΗΣ > Δολ. 4.— > Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

50 λεπτά ή λέξις. *Εξαιρετικῶς
διὰ τοὺς πολέμιστας 30 λεπτά
ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ: ή λέξις. Διὰ ποιήματα καὶ ἐμ-
πορικὰς καταχωρήσεις ἰδιαιτέ-
ραι συμφωνίαι.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

DERNIER CRI

ΤΟ ΝΥΦΙΚΟ ΠΟΥΚΑΜΙΣΟ

Γνωρίζετε την οικογένεια Κουρτινάκη; Είπε χρυσό άνθρωποι, που εορματίσαν αξιο...

Και να ιδήτε πού, έκτος από τα γένεια του σπανού, όλα γίνονται και όλα διορθώνονται...

Η τελευταία των γάμων πρόκειται να λάβη χώραν εντός δεκαήμερου ημερών και οι Κο...

Και οι συζητήσεις δίνουν και παίρνουν, χωρίς να καταρροδούν να καταλήξουν εις μίαν...

Η κυρία Κουρτινάκη συλλέγει γνώμας και συμβουλές των φίλων και γυναικών της, αλλά...

— Πά... κά... κά! ανακραίει η έντιμος κ. Κουρτινάκη, για της κόκορας που συνηθίζετε...

— Εγώ θα προτιμούσα, λέγει στη μία, ένα πουκάμισο μεγάλο και πλατύ, από χαρτό...

— Να σας πω, άπαντα η γρημά φίλη της. Η μικρή Τζέννη όταν παντρεύτηκε έφεροσε...

Και έφυγε προς αναζητησιν άλλης φίλης της η οποία άπεφάνθη ύπερ της πντζάμας...

— Υψιστε θεέ! άπήνησαν ο αιδήμων Ιερούς. Μου θέτατε, κυρία, μίαν ερώτησιν επί...

— Η κ. Κουρτινάκη εοξέφθη: «Τρελλός εινε ο πακάς!» και άπέπλην. Άλλά κατ' αυτόν...

— Η δέ Ζοζέτα, και άόχας έπιπληκτος και φοβισμένη, άλλα κατόπισ γυμνή, εύτυχημένη,...

— Και ή μαμά σου έκαμε τόση φασαρία γι' αυτό τό πουκάμισο... Ω, τί όφρατα σου τά...

— Α, διάβολε, κακό αυτό έμπεριβαρίσε ό άρρωστος. Κακό, αλλά έτσι εινε. Και ό διάσημος παθολόγος Πάτεντσον, άπο...

— Εξ μήνης άργότερα ένας άνθρωπος εισήρχει στο γραφείο του δικόσημου γιατρού Πάτεντσον, ό όποιος τόν έκύταξε μετά περι...

— Εισθε άρρωστος; — Καθόλου. Έθεραπεύθηκα τελείως. Και ήρθα άκριβώς γι' να σας άναγγείλω αυτό τό...

— Και δέν επεδάνατε; *Ελα δά! άνεφώνησεν ό διαπρεπής έπιστήμιον. *Εγώ ή πρώτη φράση σου ένας άρρωστος...

— Μά αυτό εινε άδύνατον! άνατρέπει όλη την έπιστήμη μας! *Εχετε την καλωσύνη να...

— Μά εινε ντροπή πρόματινα αυτό!... Σε ποιά έκοχη ζώμε, θεέ μου!... Τρομερό. Και έφυγε προς αναζητησιν άλλης φίλης...

— Τι θά πη πντζάμα; — Και όταν ή φίλη της της έξηγει τί θά πη πντζάμα, ή κ. Κουρτινάκη άναφωνεί: — Δέν...

ΕΤΣΙ ΕΙΝΕ

*Ακου, μικρό μου φίλε: *Επειδή έκοιμήθηκα πλού σου, στην καρδιά σου, ήρεση, γελαστή, εύτυχημένη, μίγ...

Κύττα καλά αυτά τά μίτια σου ή προάδα τους ήταν χθές τόσο τρομερά, αυτά τά άκριβά βλέμματα σου εινε τώρα άγασια, μακρυνά,...

Και σύ ό ίδιος νομίζεις πως έξακολουθείς να εισαι γι' αυτήν ό άνθρωπος πού ή καρδιά της κι' ή σάρκα της έπότηνον την περισεμένη...

— Η ζωή έναορχίζει έξω και ος φανάζει στη δουλειά, στους κόπους, στις πίκρες. Και σοβαρός σου έναναθυμάσει της ύποθέσεως της...

Τίποτα κι' άπ' της άγάπης σου δέν μένει. Δέν μορεις να έξηγησής σου της άγάπης. Την μορεις οαεδόν, την μορεις γι' ό φίλο σου...

— Δέν πειράζει, πηγαινε!... Σε λίγο, αύριο, πιθανόν κι' άποψε, ένα γλυκόλογο, μιά χειρονομία θά έσπνήσει πάλι τόν πόθο σου, τό γα...

— Αριστ. Βουμβουλάκη. *Επιταγή ελίφθη, εισθε εν τάξει. *Εντογράφον συνδρομηται ό κ. κ. Τ. Βότονας, Άναστ. Τσολάκης, Στελ. Φιαμποςιάδης, Παο...

— Αριστ. Βουμβουλάκη. *Επιταγή ελίφθη, εισθε εν τάξει. *Εντογράφον συνδρομηται ό κ. κ. Τ. Βότονας, Άναστ. Τσολάκης, Στελ. Φιαμποςιάδης, Παο...

— Αριστ. Βουμβουλάκη. *Επιταγή ελίφθη, εισθε εν τάξει. *Εντογράφον συνδρομηται ό κ. κ. Τ. Βότονας, Άναστ. Τσολάκης, Στελ. Φιαμποςιάδης, Παο...

— Αριστ. Βουμβουλάκη. *Επιταγή ελίφθη, εισθε εν τάξει. *Εντογράφον συνδρομηται ό κ. κ. Τ. Βότονας, Άναστ. Τσολάκης, Στελ. Φιαμποςιάδης, Παο...

ΤΑ ΦΕΥΔΩΝΥΜΑ

*Αδολη άγάπη. *Οπαδός. *Αρτέμιδος, *Αλεκάκι.

ΚΑΛΙΤΕΧΝΑΙ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΑΙ. Προηγουμένους τά Καλλιτεχνικά σας ειδή εις τό...

— Αδολη άγάπη. *Οπαδός. *Αρτέμιδος, *Αλεκάκι.

ΚΑΛΙΤΕΧΝΑΙ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΑΙ. Προηγουμένους τά Καλλιτεχνικά σας ειδή εις τό...

— Αδολη άγάπη. *Οπαδός. *Αρτέμιδος, *Αλεκάκι.

ΚΑΛΙΤΕΧΝΑΙ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΑΙ. Προηγουμένους τά Καλλιτεχνικά σας ειδή εις τό...

— Αδολη άγάπη. *Οπαδός. *Αρτέμιδος, *Αλεκάκι.

ΚΑΛΙΤΕΧΝΑΙ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΑΙ. Προηγουμένους τά Καλλιτεχνικά σας ειδή εις τό...

— Αδολη άγάπη. *Οπαδός. *Αρτέμιδος, *Αλεκάκι.

ΚΑΛΙΤΕΧΝΑΙ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΑΙ. Προηγουμένους τά Καλλιτεχνικά σας ειδή εις τό...

— *Α! τά παντεύα, τά καταλαβαίνω όλα τώρα. Τώρα έξηγώ αυτά τά συγκαταλημμένα σχέδια του χωρισμού. Μου τό ειπες πού όλίγο, κι'...

— *Α! τά παντεύα, τά καταλαβαίνω όλα τώρα. Τώρα έξηγώ αυτά τά συγκαταλημμένα σχέδια του χωρισμού. Μου τό ειπες πού όλίγο, κι'...

— *Α! τά παντεύα, τά καταλαβαίνω όλα τώρα. Τώρα έξηγώ αυτά τά συγκαταλημμένα σχέδια του χωρισμού. Μου τό ειπες πού όλίγο, κι'...

— *Α! τά παντεύα, τά καταλαβαίνω όλα τώρα. Τώρα έξηγώ αυτά τά συγκαταλημμένα σχέδια του χωρισμού. Μου τό ειπες πού όλίγο, κι'...

— *Α! τά παντεύα, τά καταλαβαίνω όλα τώρα. Τώρα έξηγώ αυτά τά συγκαταλημμένα σχέδια του χωρισμού. Μου τό ειπες πού όλίγο, κι'...

— *Α! τά παντεύα, τά καταλαβαίνω όλα τώρα. Τώρα έξηγώ αυτά τά συγκαταλημμένα σχέδια του χωρισμού. Μου τό ειπες πού όλίγο, κι'...

— *Α! τά παντεύα, τά καταλαβαίνω όλα τώρα. Τώρα έξηγώ αυτά τά συγκαταλημμένα σχέδια του χωρισμού. Μου τό ειπες πού όλίγο, κι'...

— *Α! τά παντεύα, τά καταλαβαίνω όλα τώρα. Τώρα έξηγώ αυτά τά συγκαταλημμένα σχέδια του χωρισμού. Μου τό ειπες πού όλίγο, κι'...

— *Α! τά παντεύα, τά καταλαβαίνω όλα τώρα. Τώρα έξηγώ αυτά τά συγκαταλημμένα σχέδια του χωρισμού. Μου τό ειπες πού όλίγο, κι'...

— *Α! τά παντεύα, τά καταλαβαίνω όλα τώρα. Τώρα έξηγώ αυτά τά συγκαταλημμένα σχέδια του χωρισμού. Μου τό ειπες πού όλίγο, κι'...

— *Θ' άπνηρνεϊσόν τόν άδικον περί ήθικης κοινωνικόν νόμον: ό θεός πόθος θά σε ειχε ορξει στας άγκάλας μου και, όταν μία φορα θά γινώ...

— *Θ' άπνηρνεϊσόν τόν άδικον περί ήθικης κοινωνικόν νόμον: ό θεός πόθος θά σε ειχε ορξει στας άγκάλας μου και, όταν μία φορα θά γινώ...

— *Θ' άπνηρνεϊσόν τόν άδικον περί ήθικης κοινωνικόν νόμον: ό θεός πόθος θά σε ειχε ορξει στας άγκάλας μου και, όταν μία φορα θά γινώ...

— *Θ' άπνηρνεϊσόν τόν άδικον περί ήθικης κοινωνικόν νόμον: ό θεός πόθος θά σε ειχε ορξει στας άγκάλας μου και, όταν μία φορα θά γινώ...

— *Θ' άπνηρνεϊσόν τόν άδικον περί ήθικης κοινωνικόν νόμον: ό θεός πόθος θά σε ειχε ορξει στας άγκάλας μου και, όταν μία φορα θά γινώ...

— *Θ' άπνηρνεϊσόν τόν άδικον περί ήθικης κοινωνικόν νόμον: ό θεός πόθος θά σε ειχε ορξει στας άγκάλας μου και, όταν μία φορα θά γινώ...

— *Θ' άπνηρνεϊσόν τόν άδικον περί ήθικης κοινωνικόν νόμον: ό θεός πόθος θά σε ειχε ορξει στας άγκάλας μου και, όταν μία φορα θά γινώ...

— *Θ' άπνηρνεϊσόν τόν άδικον περί ήθικης κοινωνικόν νόμον: ό θεός πόθος θά σε ειχε ορξει στας άγκάλας μου και, όταν μία φορα θά γινώ...

— *Θ' άπνηρνεϊσόν τόν άδικον περί ήθικης κοινωνικόν νόμον: ό θεός πόθος θά σε ειχε ορξει στας άγκάλας μου και, όταν μία φορα θά γινώ...

— *Θ' άπνηρνεϊσόν τόν άδικον περί ήθικης κοινωνικόν νόμον: ό θεός πόθος θά σε ειχε ορξει στας άγκάλας μου και, όταν μία φορα θά γινώ...

ΤΑ ΚΑΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ
ΤΑ ΜΑΡΜΕΝΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ
του Maurice Leblanc

Περώνοντας απ' τη γάφυρα της πορτίρτσας ή Ίωάννα ρώτησε άφρονιμένα :
— 'Ο άντρας μου έλαττορες ;
— 'Όχι, κυρία, ό κ. Ντεμονάν δεν έχει ακόμα γυρίσει.

Δεν ήτανε παρά έκτο ή ώρα. Τό άντρόγγυνο Νταμουάν δεικνύσε στις όχτες. Η Ίωάννα βρήκε φυσικότατο ότι ό άνδρας της δεν είχε ακόμα έπιστρέψει.

Μήπως στόν άσανόο; Έφτασε στό πέμπτο πάτωμα, κι' εζώντασε έχασο τό κλειδί της, χτύπησε. Έστειλε από λίγο, ή πορτα άνοιξε, και δέκρινε τόν άντρο ή της σού έχόχτανε σέ προδρανήση της στόν αντιθάλαμο.

— Πώς ή φωνάζε, είσαι δω! Η πορτίρτσασα ίσχυρίζονταν ότι δεν είχες ακόμα έπιστρέψει. — Είπε φρελλή, της άπάντησε γελώντας ό Ρασούλ Νταμουάν. Είπε μια ώρα τώρα που έχω ρηθί.

Η Ίωάννα φίλησε τόν άντρο της και δέν σκέφθηκε πιά αυτό τό περιστατικό. Ή Την έπαύριο ό Ρασούλ προσεκάλεσε ένα φίλο να προεγμεσίτσουν. Άφου τέλειωσε τό φαγητό, οι ούο άντρες φύγανε μαζί. Η Ίωάννα ήμινε λίγο στην κάμαρα της, έβλεπε τό καπέλλο της κι κιαρτήρη. Δέτω κίους ή πορτίρτσασα της έδινε τή γορμίειά της, ή γορτίρτσες :

— Χόδες τό βράδυ ό άντρας μου είχε γυρίσει. Δέν τόν είχατε λούκον δη ;
— Μά τήν κίση μου όχι, ένφ έχω τόσο καλά ματια και κιαεις δέν περνει χωρίς να τόν δω.

Η Ίωάννα, άφου εξέτασε τό φακέλο τών γραμμάτων, είπε στην πορτίρτσασα :
— Νά ένα γραμμα για τόν άντρο μου, έπερε να τού τό δώσετε τώρα.

— Τώρα; Μα ό κ. Νταμουάν δεν έχει βγί. — Πώς! Μά έχει βγί μ' ένα άκ' τους φίλους που τόν κ. Κολντάρ.

— Γνωρίζω ζιλά τόν κ. Κολντάρ και τόν είδα που έβγανε. Άλλα ήτανε μονός. — Α! Είκαμε ή Ίωάννα, που δεν έπέριμενε περισσότερο.

Έίχε ν' άναποδώσει μιά έπίσκεψη και νά κίση μερικά ψοντα. Τίφως δια κατα μέρος, και περιπατούσε κατά μήκος του όμορου, και αφνίδια, μέ μεγάλη της έκκληση, είδε πως ξαναγύρισε τό σπίτι σού κατοικούσε.

Εθής ως μπήκε στό διαμερίσιό του, χωρίς να μιλήσει στόν ύπνεθρο, διεντύθηκε προς τό γραφείο τού άντρός της. Ό Ρασούλ δέν ήταν εκεί. Τότε έκαμε μιά κίση άμηνάνας και όίχτηκε σέ μιά κουλντόνα.

Τό άντρόγγυνο Νταμουάν, ήταν ένα άκ' αυτά τό άντρόγγυνο πού έχει κιαει ό έρωτας, και πού, χωρίς σ' αυτόν, μένον άγαπημένο, άν και ύπόκοι ή άνομιότης τών χαρακτήρων, ή διαφορά τών γούστου και τό τόσο συχνά μιλώματα.

Ό Ρασούλ, γνωστός συγγραφέας, έκτιμώμενος ως ποιητής και κριτικός, ήταν άνθρωπος της δουλειάς, πού άγαστούσε τήν μοναξιά, τήν ήσυχη ζωή της μελέτης. Έγκριε πάντα στις ιδιοτροπίες της γυναίκας του, πού ή φήση της επανάστατούσε έναντίον αυτής της τόσο ειρηνικής ζωής. Άλλά ύπέφερε. Η Ίωάννα ήταν άκατηχητή όσος όλος ό έρωτευμένος.

Ήθελε νι ενδιαφερότα νι, αυτήν, έπαρινε για προσβολές τις μακρούς σιωπές πού βυθίζονταν ό Ρασούλ, και φανότανε κατάπληχτη σάν έμικανε αφνίδια μέσα στό γραφείο τού άντρός της; κι' αυτός δέν τήν ύποδεχόταν με κρυγές χαρές και εκρήξεις διαχύσεως.

Την στιγμή πού δέν σκέπτεται τή γυναίκα σου, έλεγε, θά σκεπτεσαι μιάν άλλη γυναίκα.

— Αέτό τό βράδυ, ρώτησε μ' άδιαφορία τό Ρασούλ :
— Έκαμες καλό περιπάτο μέ τό φίλο σου; — Πολύ καλό. Ό Κολντάρ μέ πήγε στό δάσος, κι' έσκοπετήκαμε τήν Μπαγκατέλλα.

— Έλεγε ψέμματα. Τό είδε τό μάτια του πού δέν είχανε καθόλου τό βλέμμα της είλικρινείας. Άλλά γιατί έλεγε ψέμματα;
— Άμέσος σκέφτηκε τήν άλλη γυναίκα, αυτή τήν άλλη γυναίκα για τήν όποιαν τού είχε μιλήσει τόσο συχνά. Μα δέν μπορούσε να καταλάβη πού της έδινε ό Ρασούλ αντερπού, άφου δέν έβγανε καθόλου. Όλο τό μυστήριο συνοψίζονταν άκριβώς σέ τούτο, ότι από δω μέρες τώρα, ό Ρασούλ, πού τόν νόμιζαν ότι είχε βγί, δέν έβγανε. Κι' όμως, άφνης τό διαμέρισμά τους. Τότε λοιπόν...

— Η άλλη θεια της φανερόθηκε ξεφανα, φοβερό!

— Αέτό τό βράδυ, ρώτησε μ' άδιαφορία τό Ρασούλ :
— Έκαμες καλό περιπάτο μέ τό φίλο σου; — Πολύ καλό. Ό Κολντάρ μέ πήγε στό δάσος, κι' έσκοπετήκαμε τήν Μπαγκατέλλα.

— Έλεγε ψέμματα. Τό είδε τό μάτια του πού δέν είχανε καθόλου τό βλέμμα της είλικρινείας. Άλλά γιατί έλεγε ψέμματα;
— Άμέσος σκέφτηκε τήν άλλη γυναίκα, αυτή τήν άλλη γυναίκα για τήν όποιαν τού είχε μιλήσει τόσο συχνά. Μα δέν μπορούσε να καταλάβη πού της έδινε ό Ρασούλ αντερπού, άφου δέν έβγανε καθόλου. Όλο τό μυστήριο συνοψίζονταν άκριβώς σέ τούτο, ότι από δω μέρες τώρα, ό Ρασούλ, πού τόν νόμιζαν ότι είχε βγί, δέν έβγανε. Κι' όμως, άφνης τό διαμέρισμά τους. Τότε λοιπόν...

— Η άλλη θεια της φανερόθηκε ξεφανα, φοβερό!

ρή. Όλες οι συμπώσεις, όλες οι παρεξηγήσεις πού βρισκόταν στο πνεύμα της, φωτιστικαν μ' ένα αφνίδιο φως, άσ' τήν κανονική τους έξηγήση. Άφου ή πορτίρτσασα δέν έβλεπε τόν άντρο της, θά πη ότι έμνε κάπου, σ' ένα άκ' τα πατώματα του σπιτιού, κι' όκου έμνε δόλλοιφρες φρες. Η «άλλη γυναίκα» ήταν εκεί!

Η Ίωάννα κέρασε μιά γυγιά τρημερή. Για τήν προδοσία του Ρασούλ δέν είχε κιαμιάν άμφιβολία. Όχι μονάχα άγαπούσε μιάν «άλλη γυναίκα», άλλά, για νά τή βρούκε εύκολότερα, τήν είχε βάλλη μέσα στό ίδιο σπίτι πού κατοικούσε ή άληθινή του γυναίκα! Ήτανε γι' αυτό πού δέν έφνεσε κάθε άκούγεμα! Ήτανε γι' αυτό πού τέλειωσαν κιαεις οι ώμιμορφες μέρες πού τού κρατούσε συντροφιά μέσα στό γραφείο του, μέρες τών μαλλιαμάτων κάποτε, άλλά τόσο εγκάρδιες, τόσο θερμές, τόσο άγαπημένες!

Σηκώθηκε μέ μιά, Ό άντρας της κοιμήθηκε κοντά της. Ψηλαφτή, σιγά, φοβούμενη μή ό παρμηκός χροτός τόν ζυγαγνε, πήρε τό μάστο των κλειδιών του άσ' τή τρεμάει πού τάβινε κάθε βράδυ, κι' έφνεσε στή διπλανή κάμαρα. Στο φως ενός κερού, είδε πως είχε ένα κλειδί παρακανο.

Στις δέκα τό πρωί ή Ίωάννα ήταν ντυμένη μέ τό καπέλλο στό κεφαλι. Πήγε να βρη τόν σούγιο της για να βρειωθή καλά πώς θα εργάζονταν.

— Βγάί ης από τώρη; τής είπε.
— Νάί, Η μητέρα σου κι' ή αδελφή σου άδρόθουν άκόπως να δεικνύσουμε. Πάω να γοράσω λουλούδια.

Σάν ξανάκλεισε πίσω της τήν πόρτα τού άντ θαλάμου, αλοθάθηκε τήν καρδιά της να χτυπά. Τό ουντεβού γινότανε σού τέπτερο πάτωμα. Τό μικρό διαμέρισμα πού έβλεπε στήν αυλή κι' ήτανε άδειο μισόν δόλλοιφρη τρημερή, τό είχανε ξανανοιχθή από μερικέ βδομάδες τώρη. Ήταν ββαρη πώς τόξε νοικίαση ό Ρασούλ. Κι' αυτού τού διαμερίσιματος κρατούσε τό κλειδί στή χέρι...

Ήταν περίπου ετυχιωμένη, περνώντας μπροστά άσ' τήν πόρτα κι' άκούοντας τήν πορτίρτσασα πού άνέβαινε τή σκάλα.

Δέν σταμάτησε λοιπόν, βήκε από τό σπίτι, άγούρσε λουλούδια, έκαμε μερικά άλλα ψοντα και ξαναγύρισε.

Τα πόδια της τρέμανε, και, όταν έφτασε στό τέταρτο πάτωμα, άναγκάστηκε να καθήση σέ μιά καθέκλια του κεφαλοσκαλου.

Κι' όμως έπερε να τό κίση. Η ιδέα της προδοσίας, τό μισός, ή άνάγκη να εκδικηθή ή να δη τήν αντίπαλό της και να τήν βρησι αφνίδιο, της έδωσε θάρρος και μέ μιά χειρονομία έμπησε τό κλειδί στήν κλειδαρότρηκα. Τό κλειδί γύρισε :

— Αί άναστάναζε, πώς είχα ως τήν τελευταία σιτηγί τήν έλπίδα πώς γελαστήκα.

Άλλά ένα θέαμα, πού δέν περιμενε, τήν κυρίεσε : ό αντιθάλαμος ήταν άδειος, δλοδιδόλου άδειος. Κανένα έπιπλο καμιά εικόνα, καμιά κουρτίνα. Ό χροτός τών βημάτων της ήτανε κιαίος πού άνηχέτι στις άκατοίχτες κάμαρες.

Μπροστά της, δεξιά, παρατήρησε μιά τραπέζια έπίσης γυμνή πού οι τοίχοι της ήταν γαρίζοι άσ' τή σκόνη, και πού στό παραθύρω της έδεικναι δύο τζάμια. Άριστέρα ήτανε μία πόρτα, ή πόρτα του σαλονίου. Τήν άνοιξε.

Ήταν ένα μικρό δωμάτιο, πού άπλό, κάτασπρο, χωρίς ταπέτα. Στο μέσο ένα εύλιγο τραπέζι και μιά καθέκλια. Κοντά στήν έστία, μιά κουλντόνα. Άσ' τό παραθύρω έβλεπε τόν ψηλό της αλή; τοίχο, και παρακάτω του άκτινοβολούσε μιά γωνία μπλέ του οφρανοτού. Η Ίωάννα προχώρησε στό τραπέζι. Λίγα μαρμενά λουλούδια άφάνισσε άσ' ένα βάζο. Μιά σταχτοθήκη ήτανε γεμιστή από άφες άνατολιτικόν τσιγάρον. Άέλω, μιά πέννη, μελάνι, λίγα φύλλα χαρτί όκου ήσανε γραμμένοι σίχοι χωρίς έννοια, σάν ήσαν ομιχλωνοί στήν τύχη.

Συρόντας, γνώρισε τό γραφείο του Ρασούλ, γνώρισε τί λουλούδια πού κρατούσε, τα σναρέτα του, τό χρώμα τού μελανιού του.

Πέρασε και σεις άλλες κάμαρες τού διαμερίσιματος και βρειωθήκε πώς κι' αυτές ήτανε επίσης άδειανές. Τότε ξαναγύρισε στό σαλόνι. Μιά ββαρη συγκίνηση τήν κυρίεσε. Κι' έμεινε πολλήν ώρα παρατηρόντας τό ήσυχο καταφύγιο πού είχε διαλέξει ό Ρασούλ, τή μιση γωνία του οφρανοτού πού μπροστά της σκεπτότανε. τό ζωηρό κελλί πού ήτανε εχθροιστημένος να βρισκη τή σιωπή, τή μοναξιά, και τήν ειρήνη πού ήταν χρήσιμες στις σκέψεις τού συγγραφέως και στά όνειρα τού ποιητή.

— Ρασούλ... Ρασούλ... ψιθύρισε, κυριενμένη από καινούργια αλοθάματα, τρέμαντας από ένα είδος φόβου στή σκέψη τών άπεφύλακτων χαρτών πού εύρισκε αυτούς ό άνθρωπος στόν έαυτό του, μέσα στό μυστήριο τού μαλοσ του.

Έβγαλε τα μαρμενά λουλούδια από τό βάζο, κι' έβαλε τα φρέσκα όμφορα λουλούδια πού είχε φέρε, πέταξε τις σταχτες τών σιγαρέτ του, έβαλε σέ τάξι τα χαρτιά και βγήκε.

Τό βράδυ, έκιστρέφοντας τήν ώρα τού δείπνου, ό Ρασούλ βρήκε τήν Ίωάννα να διαβίξει, μέσα στήν κάμαρή της. Κανένας λόγος δέν άνταλάχτηκε μεταξύ τους : άλλά κατάγί, καν μιά στιγμή ως τό βάθος της ψυχής των, μ' ένα γλυκύ και βαθύ βλέμμα, περιτριγυρισμένο μέ δάκρυα, πού έδινε άτέλειωτη στεργή. Μετάφρασις Κώστα Τροικιδή

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΚΟΙΜΙΣΜΕΝΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ

Κοιμούνται τα λουλούδια, κοιμούνται τα χορτάκια όσα. Σε βελουδένια μπουκουρά α μέσα, σε μεωζέν' άνδρόφυλλ' άπάνω οι άνειμοί κατόκοποι κοιμούνται...

Και τό περγάρι γλυκοκοιτάζει τό περιβόλι πού έπίσης ό ύπνο. Τ' άγνό περγάρι θλιμμένο βλέπει κι' ή κάτι άκούει μέσ στή γαλήνη και τις ματιές τ υ δέν ήμπορεί να ξεκολλήση...

Κι' άγάλλ' άγάλλια προχωρεί και πάει και τις ματιές του δέν μπορεί να ξεκολλήση άσ' τό περιβόλι τό κοιμισμένο.

— Φεγγάρι, ό φεγγάρι! Διάφανο έου και κορμισμένο δάκρυ!

Κ. ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΣ

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΥ

Καπετάνισσα : Σού φέρονται τήν Πόλη φουσιά, κεραμπίσια, τζοβάνια, μέσα άσ' τήν Όντέσσα! Νά λαμποκοπάς καλή μου ας θά πās στήν εκκλησιά, σάν τή χαράνη ή δροσι : Κ' έμα-έμα!

Κετ' στά ξένα κάπιο βράδυ πού μέ κένογα κοσμομυθίζεις πορτία χελιά—πειρασμό ή μαργούλα—μιά άγνοβόνα: Μά τής είπα—Κοραλίνα όπως έου έχει μιά άλλη στή νησί! Κι' έμα μόλι!

Λίγο βόθηθες? Αη-Νικόλα μαϊστοράζινα νά στρωθεί κ' έτοι άρχίτρε να μπρούε στό λιμάνι μέσα : Από ματάκια νάστεινόςου, μιά καρδιά να στεινωθεί άσ' τόν πόνο τό βαρού : Κ' έμα λέου!

ΛΑΥΡΑΣ ΣΤΗ ΝΙΚΗ ΜΟΥ

Καιρός και χρόνια πάλευα στόν χάρου τά λιβάδια, τώρα τόν χάρου νίσησα και άλλάγα άσ' τή ββαρη έκτοκία.

Σεκίσησα χαρομένη βρωτίωνες τή σημαία, τούξατε φίλοι μου κιατοι και οίξητε μου τα χέρια. Χρόνια πολλά κατότερα της λενθούας τήν μέρα, ξεμύρισε πληρόθηκα μ' ήρες κι' ή ζωή μου άερα. Άφίνο πια άφαιμένοι φίλοι μου τού πόνο τά τραγοδία,

χαρείτε στερώνι πλέγω τώρα μέ κατάνενα λουλούδια. Εθούδίκη

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ GREEN του Βραλαίρ

Νά φίλια, λοιπόν, καρπός και πρόσινα κιαροζαία! Νά κ' ή καρδιά πού δε χτυπά παρά για σένα τώρα. Μην τήν ξεσκίσεις τήν σου δούλκενιά γούρα, κι' άσ' είν' ήλιό σά μάτια σου να ταπεινά αυτά δώρα.

Μ' αυτής όσοδρες έχομαι και πάει αντιστέμνος και στό κεφάλι μου άφρη οι πνοές να κοιταλάζουσιν.

Ασε μπροστά στά πόδια σου να πέσω κοιρασμένος, να νικηοτό γινώκεις στιγμές πού θά μέ ξεκουράσουν.

Ασε στή νιάν άγάλη σου να γίωσο τό κεφάλι πού μέσ' άκούα να στενοά φίλι σου άντελαούνε.

Αστο άπ' τή γλυκοκίσημά για να συχνάση πάι κι' άσ' κοιμηθώ λιγάκι άφου κ' έδω τά μάτια κλειούνε. Μετάφρασις Ι. Σημηρότης

ΔΕΙΘΥΝΟΙΣ

Ασπύριον, σιγά, φοβούμενη μή ό παρμηκός χροτός τόν ζυγαγνε, πήρε τό μάστο των κλειδιών του άσ' τή τρεμάει πού τάβινε κάθε βράδυ, κι' έφνεσε στή διπλανή κάμαρα. Στο φως ενός κερού, είδε πως είχε ένα κλειδί παρακανο.

Στις δέκα τό πρωί ή Ίωάννα ήταν ντυμένη μέ τό καπέλλο στό κεφαλι. Πήγε να βρη τόν σούγιο της για να βρειωθή καλά πώς θα εργάζονταν.

— Βγάί ης από τώρη; τής είπε.
— Νάί, Η μητέρα σου κι' ή αδελφή σου άδρόθουν άκόπως να δεικνύσουμε. Πάω να γοράσω λουλούδια.

Σάν ξανάκλεισε πίσω της τήν πόρτα τού άντ θαλάμου, αλοθάθηκε τήν καρδιά της να χτυπά. Τό ουντεβού γινότανε σού τέπτερο πάτωμα. Τό μικρό διαμέρισμα πού έβλεπε στήν αυλή κι' ήτανε άδειο μισόν δόλλοιφρη τρημερή, τό είχανε ξανανοιχθή από μερικέ βδομάδες τώρη. Ήταν ββαρη πώς τόξε νοικίαση ό Ρασούλ. Κι' αυτού τού διαμερίσιματος κρατούσε τό κλειδί στή χέρι...

Ήταν περίπου ετυχιωμένη, περνώντας μπροστά άσ' τήν πόρτα κι' άκούοντας τήν πορτίρτσασα πού άνέβαινε τή σκάλα.

Δέν σταμάτησε λοιπόν, βήκε από τό σπίτι, άγούρσε λουλούδια, έκαμε μερικά άλλα ψοντα και ξαναγύρισε.

Τα πόδια της τρέμανε, και, όταν έφτασε στό τέταρτο πάτωμα, άναγκάστηκε να καθήση σέ μιά καθέκλια του κεφαλοσκαλου.

Κι' όμως έπερε να τό κίση. Η ιδέα της προδοσίας, τό μισός, ή άνάγκη να εκδικηθή ή να δη τήν αντίπαλό της και να τήν βρησι αφνίδιο, της έδωσε θάρρος και μέ μιά χειρονομία έμπησε τό κλειδί στήν κλειδαρότρηκα. Τό κλειδί γύρισε :

— Αί άναστάναζε, πώς είχα ως τήν τελευταία σιτηγί τήν έλπίδα πώς γελαστήκα.

Άλλά ένα θέαμα, πού δέν περιμενε, τήν κυρίεσε : ό αντιθάλαμος ήταν άδειος, δλοδιδόλου άδειος. Κανένα έπιπλο καμιά εικόνα, καμιά κουρτίνα. Ό χροτός τών βημάτων της ήτανε κιαίος πού άνηχέτι στις άκατοίχτες κάμαρες.

Μπροστά της, δεξιά, παρατήρησε μιά τραπέζια έπίσης γυμνή πού οι τοίχοι της ήταν γαρίζοι άσ' τή σκόνη, και πού στό παραθύρω της έδεικναι δύο τζάμια. Άριστέρα ήτανε μία πόρτα, ή πόρτα του σαλονίου. Τήν άνοιξε.

Ήταν ένα μικρό δωμάτιο, πού άπλό, κάτασπρο, χωρίς ταπέτα. Στο μέσο ένα εύλιγο τραπέζι και μιά καθέκλια. Κοντά στήν έστία, μιά κουλντόνα. Άσ' τό παραθύρω έβλεπε τόν ψηλό της αλή; τοίχο, και παρακάτω του άκτινοβολούσε μιά γωνία μπλέ του οφρανοτού. Η Ίωάννα προχώρησε στό τραπέζι. Λίγα μαρμενά λουλούδια άφάνισσε άσ' ένα βάζο. Μιά σταχτοθήκη ήτανε γεμιστή από άφες άνατολιτικόν τσιγάρον. Άέλω, μιά πέννη, μελάνι, λίγα φύλλα χαρτί όκου ήσανε γραμμένοι σίχοι χωρίς έννοια, σάν ήσαν ομιχλωνοί στήν τύχη.

Συρόντας, γνώρισε τό γραφείο του Ρασούλ, γνώρισε τί λουλούδια πού κρατούσε, τα σναρέτα του, τό χρώμα τού μελανιού του.

Πέρασε και σεις άλλες κάμαρες τού διαμερίσιματος και βρειωθήκε πώς κι' αυτές ήτανε επίσης άδειανές. Τότε ξαναγύρισε στό σαλόνι. Μιά ββαρη συγκίνηση τήν κυρίεσε. Κι' έμεινε πολλήν ώρα παρατηρόντας τό ήσυχο καταφύγιο πού είχε διαλέξει ό Ρασούλ, τή μιση γωνία του οφρανοτού πού μπροστά της σκεπτότανε. τό ζωηρό κελλί πού ήτανε εχθροιστημένος να βρισκη τή σιωπή, τή μοναξιά, και τήν ειρήνη πού ήταν χρήσιμες στις σκέψεις τού συγγραφέως και στά όνειρα τού ποιητή.

— Ρασούλ... Ρασούλ... ψιθύρισε, κυριενμένη από καινούργια αλοθάματα, τρέμαντας από ένα είδος φόβου στή σκέψη τών άπεφύλακτων χαρτών πού εύρισκε αυτούς ό άνθρωπος στόν έαυτό του, μέσα στό μυστήριο τού μαλοσ του.

Έβγαλε τα μαρμενά λουλούδια από τό βάζο, κι' έβαλε τα φρέσκα όμφορα λουλούδια πού είχε φέρε, πέταξε τις σταχτες τών σιγαρέτ του, έβαλε σέ τάξι τα χαρτιά και βγήκε.

Τό βράδυ, έκιστρέφοντας τήν ώρα τού δείπνου, ό Ρασούλ βρήκε τήν Ίωάννα να διαβίξει, μέσα στήν κάμαρή της. Κανένας λόγος δέν άνταλάχτηκε μεταξύ τους : άλλά κατάγί, καν μιά στιγμή ως τό βάθος της ψυχής των, μ' ένα γλυκύ και βαθύ βλέμμα, περιτριγυρισμένο μέ δάκρυα, πού έδινε άτέλειωτη στεργή. Μετάφρασις Κώστα Τροικιδή

Ασπύριον, σιγά, φοβούμενη μή ό παρμηκός χροτός τόν ζυγαγνε, πήρε τό μάστο των κλειδιών του άσ' τή τρεμάει πού τάβινε κάθε βράδυ, κι' έφνεσε στή διπλανή κάμαρα. Στο φως ενός κερού, είδε πως είχε ένα κλειδί παρακανο.

Στις δέκα τό πρωί ή Ίωάννα ήταν ντυμένη μέ τό καπέλλο στό κεφαλι. Πήγε να βρη τόν σούγιο της για να βρειωθή καλά πώς θα εργάζονταν.

— Βγάί ης από τώρη; τής είπε.
— Νάί, Η μητέρα σου κι' ή αδελφή σου άδρόθουν άκόπως να δεικνύσουμε. Πάω να γοράσω λουλούδια.

ΔΕΙΘΥΝΟΙΣ

Ασπύριον, σιγά, φοβούμενη μή ό παρμηκός χροτός τόν ζυγαγνε, πήρε τό μάστο των κλειδιών του άσ' τή τρεμάει πού τάβινε κάθε βράδυ, κι' έφνεσε στή διπλανή κάμαρα. Στο φως ενός κερού, είδε πως είχε ένα κλειδί παρακανο.

Στις δέκα τό πρωί ή Ίωάννα ήταν ντυμένη μέ τό καπέλλο στό κεφαλι. Πήγε να βρη τόν σούγιο της για να βρειωθή καλά πώς θα εργάζονταν.

— Βγάί ης από τώρη; τής είπε.
— Νάί, Η μητέρα σου κι' ή αδελφή σου άδρόθουν άκόπως να δεικνύσουμε. Πάω να γοράσω λουλούδια.

Σάν ξανάκλεισε πίσω της τήν πόρτα τού άντ θαλάμου, αλοθάθηκε τήν καρδιά της να χτυπά. Τό ουντεβού γινότανε σού τέπτερο πάτωμα. Τό μικρό διαμέρισμα πού έβλεπε στήν αυλή κι' ήτανε άδειο μισόν δόλλοιφρη τρημερή, τό είχανε ξανανοιχθή από μερικέ βδομάδες τώρη. Ήταν ββαρη πώς τόξε νοικίαση ό Ρασούλ. Κι' αυτού τού διαμερίσιματος κρατούσε τό κλειδί στή χέρι...

Ήταν περίπου ετυχιωμένη, περνώντας μπροστά άσ' τήν πόρτα κι' άκούοντας τήν πορτίρτσασα πού άνέβαινε τή σκάλα.

Δέν σταμάτησε λοιπόν, βήκε από τό σπίτι, άγούρσε λουλούδια, έκαμε μερικά άλλα ψοντα και ξαναγύρισε.

Τα πόδια της τρέμανε, και, όταν έφτασε στό τέταρτο πάτωμα, άναγκάστηκε να καθήση σέ μιά καθέκλια του κεφαλοσκαλου.

Κι' όμως έπερε να τό κίση. Η ιδέα της προδοσίας, τό μισός, ή άνάγκη να εκδικηθή ή να δη τήν αντίπαλό της και να τήν βρησι αφνίδιο, της έδωσε θάρρος και μέ μιά χειρονομία έμπησε τό κλειδί στήν κλειδαρότρηκα. Τό κλειδί γύρισε :

— Αί άναστάναζε, πώς είχα ως τήν τελευταία σιτηγί τήν έλπίδα πώς γελαστήκα.

Άλλά ένα θέαμα, πού δέν περιμενε, τήν κυρίεσε : ό αντιθάλαμος ήταν άδειος, δλοδιδόλου άδειος. Κανένα έπιπλο καμιά εικόνα, καμιά κουρτίνα. Ό χροτός τών βημάτων της ήτανε κιαίος πού άνηχέτι στις άκατοίχτες κάμαρες.

Μπροστά της, δεξιά, παρατήρησε μιά τραπέζια έπίσης γυμνή πού οι τοίχοι της ήταν γαρίζοι άσ' τή σκόνη, και πού στό παραθύρω της έδεικναι δύο τζάμια. Άριστέρα ήτανε μία πόρτα, ή πόρτα του σαλονίου. Τήν άνοιξε.

Ήταν ένα μικρό δωμάτιο, πού άπλό, κάτασπρο, χωρίς ταπέτα. Στο μέσο ένα εύλιγο τραπέζι και μιά καθέκλια. Κοντά στήν έστία, μιά κουλντόνα. Άσ' τό παραθύρω έβλεπε τόν ψηλό της αλή; τοίχο, και παρακάτω του άκτινοβολούσε μιά γωνία μπλέ του οφρανοτού. Η Ίωάννα προχώρησε στό τραπέζι. Λίγα μαρμενά λουλούδια άφάνισσε άσ' ένα βάζο. Μιά σταχτοθήκη ήτανε γεμιστή από άφες άνατολιτικόν τσιγάρον. Άέλω, μιά πέννη, μελάνι, λίγα φύλλα χαρτί όκου ήσανε γραμμένοι σίχοι χωρίς έννοια, σάν ήσαν ομιχλωνοί στήν τύχη.

Συρόντας, γνώρισε τό γραφείο του Ρασούλ, γνώρισε τί λουλούδια πού κρατούσε, τα σναρέτα του, τό χρώμα τού μελανιού του.

Πέρασε και σεις άλλες κάμαρες τού διαμερίσιματος και βρειωθήκε πώς κι' αυτές ήτανε επίσης άδειανές. Τότε ξαναγύρισε στό σαλόνι. Μιά ββαρη συγκίνηση τήν κυρίεσε. Κι' έμεινε πολλήν ώρα παρατηρόντας τό ήσυχο καταφύγιο πού είχε διαλέξει ό Ρασούλ, τή μιση γωνία του οφρανοτού πού μπροστά της σκεπτότανε. τό ζωηρό κελλί πού ήτανε εχθροιστημένος να βρισκη τή σιωπή, τή μοναξιά, και τήν ειρήνη πού ήταν χρήσιμες στις σκέψεις τού συγγραφέως και στά όνειρα τού ποιητή.

— Ρασούλ... Ρασούλ... ψιθύρισε, κυριενμένη από καινούργια αλοθάματα, τρέμαντας από ένα είδος φόβου στή σκέψη τών άπεφύλακτων χαρτών πού εύρισκε αυτούς ό άνθρωπος στόν έαυτό του, μέσα στό μυστήριο τού μαλοσ του.

Έβγαλε τα μαρμενά λουλούδια από τό βάζο, κι' έβαλε τα φρέσκα όμφορα λουλούδια πού είχε φέρε, πέταξε τις σταχτες τών σιγαρέτ του, έβαλε σέ τάξι τα χαρτιά και βγήκε.

Τό βράδυ, έκιστρέφοντας τήν ώρα τού δείπνου, ό Ρασούλ βρήκε τήν Ίωάννα να διαβίξει, μέσα στήν κάμαρή της. Κανένας λόγος δέν άνταλάχτηκε μεταξύ τους : άλλά κατάγί, καν μιά στιγμή ως τό βάθος της ψυχής των, μ' ένα γλυκύ και βαθύ βλέμμα, περιτριγυρισμένο μέ δάκρυα, πού έδινε άτέλειωτη στεργή. Μετάφρασις Κώστα Τροικιδή

Ασπύριον, σιγά, φοβούμενη μή ό παρμηκός χροτός τόν ζυγαγνε, πήρε τό μάστο των κλειδιών του άσ' τή τρεμάει πού τάβινε κάθε βράδυ, κι' έφνεσε στή διπλανή κάμαρα. Στο φως ενός κερού, είδε πως είχε ένα κλειδί παρακανο.

Στις δέκα τό πρωί ή Ίωάννα ήταν ντυμένη μέ τό καπέλλο στό κεφαλι. Πήγε να βρη τόν σούγιο της για να βρειωθή καλά πώς θα εργάζονταν.

— Βγάί ης από τώρη; τής είπε.
— Νάί, Η μητέρα σου κι' ή αδελφή σου άδρόθουν άκόπως να δεικνύσουμε. Πάω να γορά

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΜΑΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

Ἐπισημασμένα ἔργα ἡμερῶν

Ὁ ψεύδονται ὅτι ἡ ψευδογραφία λήγει τὴν 31 Ἰουλίου ἀνεπεσιθάσται... Ἡ ἀνεπισημασμένη ἡμερήσια ἐφάρσα ἐπιδεικνύει τὸν ἀσθένειαν τῶν 500 ψήφων... Ἡ ἀνεπισημασμένη ἡμερήσια ἐφάρσα ἐπιδεικνύει τὸν ἀσθένειαν τῶν 500 ψήφων...

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΑΓΙΔΕΣ ΓΙΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Ὁ δυστυχεμένος θυρήθηκε τότε τὴν πρώτη τῆς ἐπίσκεψης τῆς Ἀλυσσομένης... Ἡ ἀνεπισημασμένη ἡμερήσια ἐφάρσα ἐπιδεικνύει τὸν ἀσθένειαν τῶν 500 ψήφων... Ἡ ἀνεπισημασμένη ἡμερήσια ἐφάρσα ἐπιδεικνύει τὸν ἀσθένειαν τῶν 500 ψήφων...

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΑΝΤΑΓΩΓΗΣ

50 χρόνια ἐπέτειος λείπει

ΠΡΟΚΥΡΣΙΣ.— Ὁ Βασίλειος τῶν Café-Chantants ἤθελε καὶ βασιλευσε εἰς ἕλληνα καὶ ξένα cabarets καλεῖ εἰς ἀλλοφρονία ἀποκλειστικῶς...

ΑΓΩΓΩΝ ΚΑΙ ΕΥΡΕΣΕΩΝ

Ἐπισημασμένα ἔργα ἡμερῶν... Ἡ ἀνεπισημασμένη ἡμερήσια ἐφάρσα ἐπιδεικνύει τὸν ἀσθένειαν τῶν 500 ψήφων... Ἡ ἀνεπισημασμένη ἡμερήσια ἐφάρσα ἐπιδεικνύει τὸν ἀσθένειαν τῶν 500 ψήφων...

ΕΠΙΣΗΜΑΣΜΕΝΑ ΕΡΓΑ ΗΜΕΡΩΝ

Ὁ ψεύδονται ὅτι ἡ ψευδογραφία λήγει τὴν 31 Ἰουλίου ἀνεπεσιθάσται... Ἡ ἀνεπισημασμένη ἡμερήσια ἐφάρσα ἐπιδεικνύει τὸν ἀσθένειαν τῶν 500 ψήφων... Ἡ ἀνεπισημασμένη ἡμερήσια ἐφάρσα ἐπιδεικνύει τὸν ἀσθένειαν τῶν 500 ψήφων...

Ὁ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Η ΚΑΤΑΝΟΜΗ ΤΩΝ ΨΗΦΩΝ

Table with 4 columns: Πόλη, Α' Ψήφοι, Β' Ψήφοι, Σύνολο. Lists voting results for various cities like Αθήνα, Κωνσταντινούπολη, Εφέσο, etc.

ΕΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ

30 χρόνια ἐπέτειος λείπει... Ἡ ἀνεπισημασμένη ἡμερήσια ἐφάρσα ἐπιδεικνύει τὸν ἀσθένειαν τῶν 500 ψήφων... Ἡ ἀνεπισημασμένη ἡμερήσια ἐφάρσα ἐπιδεικνύει τὸν ἀσθένειαν τῶν 500 ψήφων...

ΣΤΟΝ ΠΟΝΕΜΕΝΟ ΠΟΙΗΤΗ

Πάθος στὸ βράχο πάντοτε... Ἡ ἀνεπισημασμένη ἡμερήσια ἐφάρσα ἐπιδεικνύει τὸν ἀσθένειαν τῶν 500 ψήφων... Ἡ ἀνεπισημασμένη ἡμερήσια ἐφάρσα ἐπιδεικνύει τὸν ἀσθένειαν τῶν 500 ψήφων...

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

ΙΡΟΥΤΙΓΜΕΝΟΥΣ

κατακούτιλι μούρθε, δέχως νάν τού πάρου γκάβου.

Μοδεϊκι γράψ' μαθές ικειός ού καφου Στάθς ού άδιρφός μ' ποθεινι άγριουδάσκαλους στού δήμου Ίδουμέν' κώς ότι θέλνε νάν τούν πάγγε τού κακόχγου.

Πάιρονν κι γώ ένα μπουλέτου άπώναν βλιεφτή θκό μας κι μιιά κι δυό τραβύου στού Ύποουργείου τς Πιδίλας, νά ίδου τι συμβαίν'. Ανιβαίνου τς σκαλουπάτια, βρέσκου έναν καλαμαρά κι τούν άρουτάου :

—Ίου είσ' ού χαμπέρ; Ίδω, ούρθε πατριώτι'!

—Ναί, ιγώ είμι.

—Κι δέ μ' λιές, ούρθε θεοτούμ'ε', τί τά μάτια σάβγαλε ού άδιρφός μ' ού Στάθς κι θέλες νάν τούν πάγγε μαθές ;

—Τί είλ' ού άδιρφός σ' ;

—Άγριουδάσκαλους ιμιστήμουνας.

—Ά, δέν άνακατέβμι ιγώ μ' αυτηούς. Τράβα σ' ικειό τού γραφείνου, τρίτ' πόρτα δεξά.

Πάου σ' ικειό, άπού κει μι στέλεγε σ' άλλου, κι χάλασα ού έρμουσ ένα ζιβάρο' μιντζουσόλες γκιζερώντας έτο' για άπού γραφείνου οί γραφείνου ούλου τ' άκουουγείου όσου νά βρού τούν άρμόδιγου.

Τέλουσ, νά μι στού πουλυλογίου, μι τά σουλλά βρούσκου τούν άρμόδιγου, τ' δίνου τού μπουλέτου τ' βουλιεφτή κι τ' λιέου κώς έχ' τού κράμμα μι τούν άδιρφό μ'.

—Ίδω δέν έχου άπ' όσα μ' λιές, μ' άκου κρινιτι ικειός. Ουειδι θμώμα νάκαψαμαν κανέναν μι τέτοιου είνουμα. Για νάμπεσι σίγουσ' όμουσ, δέν πās κάτ' σ' Διεκπεραίους' νά τραξέ καλλίτερα ; Πάου, τ' λιέου.

Κι' ρουτιώντας δεξά ζερβά φτάνου σ' ένα γραφείνου ποθηταν μέσα μινια κουκέλλα.

—Ίου είσι μαθές ή δεσπνίδα Διεκπεραίους', ούρη τσουύπρα μ' ; τς λιέου.

—Ιγώ είμ' μ' λιέει. Τί άγαπάτι ; —Ίσέναν.

—Έλατι, καλέ, όστε τ' άστειά κι πέσι μι τί θέλιτι ; μ' λιέει ικειόν' ψουμουγλιώντας.

—Γιά άνξε τού κιάτ' νά βρούμι τί τρέχ' μ' αυτινού του δόλιου άδιρφό μ'.

—Ίγχαρίστουσ, μ' άπουκρινιτι κι' ανοιγ' τού κιάτ'.

Αυτιν' τήραγι νά βρη τού είνουμα τ' άδιρφό μ' κι γω, σκνιμένους άπανουθιό τς, τήραγα νά λουγαριάσου πόσις ουκάδες γάλα βγάννε τά τρουφαντά μαστιάρια τς π' τάγλιεπα ούλα μέσα άπ' τού ντικουτέ τς. Γιατ' ήταν ένας θεουκόμματος, ούρη Περδικούλα μ', άλλου νά στού γραφτού κι' άλλου νά τού γλέπς μι τά μάτια σ'. Χαπά κι σχώργου !

Ήτανι μαθές δαχλουγράφα, άπ' αυτινα τά ζουτανά ποθεινι μιά θηλάκι κι μιά σερκά κι πάνι σ' άκουουγεία κι διλιύβνε άντάμα μι τς άλλουs ουκαλληλ'. Κι τς λιέν δαχλουγράφες, γιατι δέ γράφτνε όκουσ ούλουσ ού κόσμου, μι τν πέννα, μόνε με τά δάγλα. Έχνε μπρουσά τς ένα χτι πώλ' κιάτ' κιατιά, κι πατάν ένα κιαπ κι κιάτ' γράφτι γράμμα άπκάτ'.

—Τί φκιαν' αυτιν' ή Ουγρώπ' τς είκα άνασκαλεύοντας τ' γραφουμηχανή τς. Ίδω σην ψουρουκώστια χάνουμι δέκα χρόνια κι ξουδ-άζμι τ' κόσμου τς χιλιάδες, για νά μάθνε πέντε δέκα γράμματα κι σην Ουγρώπ' άγουράζνε ένα τέτοιου χαμπέρ' κι γράφνε σάν ξιφτέρια.

—Γραφ' κι γαλλικά, μ' λιέει ικειόν'

—Ούρθε τι μ' λιέει! Κι' γαλέικια, ε; Κι δέ μ' λιές πρέσ' νάν τά ξέρ' ού άνθρωπουσ τά γαλέικια για νάν τά γράψ' ή μηχανή;

—Άμεί; Δίχους νάν τά ξέρ';

—Ούρθε, χαρά στού κράμμα!... Μ' σάν είνι νά τά ξέρου ξακτου μ' τά γραφτου κι μι τά χιράκια μ' κι δέν έχω άνάγκ' νά παλιεύν μ' αυτινού τού μαραφέτ'...ι.

Χαχαχά τά γέλουα αυτιν', γκζ γκζ γκζ τς βερβιρέντζις ιγώ, αστόχσαμαν κι τού κιάτ'.

κι τούν άδιρφό μ' κι στήσ' μαν ψλή κβ.ντού-λα, ούρη μανγίτσα μ' άπ' πήγι καπιός.

Κι' άπέ σάν είπαμαν μπόλκεσ σαχλαμάρες, ή τσουύπρα μ' λιέει :

—Μι του μπικρόν τώρα, γιατι πέρασι ή ώρα κι θά φύβου. Άν θέλτε πιράσι αυριγίου νά βρούμι τ' όνουμα.

—Μπώ, γι' αυτινού χουλιάειζ, ούρη μαντζουράνα μ' ; Κι' αυριγίου κι μιθαύριγίου κι πάσα μέρα έρχουμι, φτον' νά θέλες.

—Πώσ δέ θέλου !

—Σάν είν' έτο' δέ θά ματαξικουλλησου άπέδου.

Κι' έφαγ, ούρη Περδικό μ', κι άπού κειν' τ' μέρα είμι βυρετ' Ιρουτουβ.οιμένους κι μάσιδι τά φίουσ μασιδι νά πωσέ έχου όρεξ' κι' όντας πέφτου νά κληθού ούλου αυτιν' γλιέ-κ: ν στού είνουρό μ'. Άχ τού πλάκι μ' !. Αύριγίου θά πάω νάν τού ματαιιδού κι θά σ' γράψου τώ κ'όθκαστου.

Ταύτα κι μέγου Γιαό σ' κι' άντιού μ' Μήτρουσ Κουρνόγαλοσ

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ

Έπεκρίσθη, άδελφοί,

κωλιοδούλασ,

βγαλών τόν άγλέωρον

λουκούλασ,

τό έποιογ

έκ τού πολύ φαγιόν.

Και γάρ καλαιόφιλόσ τισ

τζουβέκιον εκιδέσ

παρενθέσασ

κιάμ έν δφ τσιμβουοίφ

κεπιλάσασ,

τό όποιογ

έν τνι ταβελιεϊόν.

Έν δέ τού τζουβέκιον

ήμισιν όμνόν

Ξηροπεψημένον έν τφ κλιβάνφ μετá κατακόν

τό όποιογ μεζέσα θειου,

ήγουν τρώγαν ή μήτρουσ μή δίδα εις τού παιδιόν.

Πρόσ δέ έδεσμάτουσ άγαν όρεκτικάσ,

δηλονότι θεοκεινοία άγγουροδοματοσαλάσ,

τρούδ έμφατο, κρόμμιον και σαρδίνουσ,

και άγλαδασ και πέπονασ και ροδακίνουσ,

τό όποιογ

τάπτα δέ πάντα μετ' άπνου και κεπηγόσ

ρετα νίτην κραιοίν.

Καμών δέ τήν κουταμάραν νά μοι λέξω

φάγου δ' γκαθόγγελε άβερτοειδωσ,

ειπον καθ' έμακτόν άμάν κι' άς φέξη

και έρεριχθηγ έν δφ φαγιτφ μουτροειδωσ

συλλέξασ δ' άπα; τούσ έκλεχθουσ μεζέουσ

ήγουν γλυκέδια, αμελιττηα και έλέουσ

κατεβρόχθισον ούτουσ έν όσση όφθαλμουσ,

μεθ' ό έπέπεσον κατá τήσ νεφραμέασ

μετá μένουσ και έχθρικούσ σιοποούσ,

μη περιφρονηόμενοσ ούχ ήττον

και τόν τυρόν και τούσ καλπούσ,

τό όποιογ ίνα μη προσβállω τόν άμφιτρούον.

Άκολούθουσ έλθών ή σειρέα του κιάσου

άνέλαθον τήν ένδαμιζόν άνεσ θράσου

μετá σιοποού ύκούλου και εύνουμένου

και έκρουν καθήκοντα άρχιτρικλίνου,

κερυθόν άταξ τούσ άλλουσ

τό όποιογ και δίκαξ τού ύποεμφαινομένου,

λάψασ άνω τών κενιθικών ποτηριών.

Έσφ' και έλλήλυθον έν τοίσ κερφίοσ

και ηρξάμην ψαλμοιδιών τού γαρουμβιον

σύν άλλουίσ γλυκύφων τραγωδιούσ,

ούτωσί δέ φάγασ και πιάσ και άσασ

μέχρι τών μεσονυκτιών,

τό όποιογ

ύπέστρεφον έν τφ οίφ μου σκνιψ

κινώσασ σιοπίον.

Ο Άγαθαγγελοσ

Νεοσιλουτικá άποσιντι

—Τά χέρια οασ είνε άκάθαρτα, κύριε.

—Δίχουσ έχετε. Έκρεκε νά βάλω τ' νάν

τια μου.

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΠΑΛΙ ΜΕΣΑ

“Ε, ρέ μπαμκέσσα θάλασσα που σέ ξεγάν τά ψάρια !..

Θ' κεθάνω άρρωστος, ρέ Μινιώ μοβόρα

κι' εύσυνειδητη, άρρωστος

θά κεθάνω άπ' τόν καύμο

μου που ξεφτιλίστηκε στο

μη κεραιτέρων τούτοσ ό

κόσμος κι' ούτ' έναν ψεύ-

τη τίμιο δέ μορεϊ νά βρη

τινάσ τó σήμερον αϊώνα.

Νομίζω ;

Σ' όλο μου τó βίοσ, με

τό κερϊ φάγγω νά βρω ένα

φίλο γκαρδιακό και γκα-

ροϊκη που νι ντου άνοιγεισ

ούλα τά ένδόμυχα τήσ

καρδιάσ σου και νάν τού

ξεμιστηρεύσεαι τόν πόνο

σου σάν άδερφόσ. Γέρασα

κι' άκόμα νάν τόν εύρω,

νά με τó γάι σου λέω.

Ούλοι περι συμφέρο τούσ

πάνε, και μόλις μυρίση

καλαμίδα, σέ γκαταλείβουνε

στριψοειδωσ και που σέ ξέρω

που με ξέ-

ρεισ !... Ψέμματα λέωσ ;

Νά γι' αυτά και γι' αυτά γένεται ό άνθρω-

ποσ φωνηάσ κι' άγκληματίας δίχως νάν τó θέ-

λη, και κατωστρέβει τήν καρτέρα του.

Κι' ύστερισ έρχεται ό μείν και ό δέν άμπε-

λοφάσουλοσ και σου λέει πώσ όλες οι όδες

στη Ρώμη βγάνουνε. Ρέ, άπαγε τήσ αληθείασ,

ρε μάκα ! Άμα θέλης νά μάθης που βγάνουνε

όλεσ οι όδες, έλα νά ρωτήξης έμένασ που εί-

μαι ένήμεροσ, γιατι κήχηω.

“Ολεσ οι όδες, μωρ' άδερφόρα μου, στον

Παλήδ Στρατόνα βγάνουνε, για νά ξέρης. Κι'

άπό νηπιόθεν τώχω παρατηρήξει πώσ όποιο

δρόμο και νά πάρω, στο τ'μύμα θά με κατα-

λήξη, ό άλειτούρητοις Ξηγήμια άροόπτοις ;

Έτσι ακριβώσ και παραχημί εύνηβηκεσ

τό κράμμα έχιέσ, ρέ κενόσπουδη. Τράβαγα για

τ ή Βλασαρού, ν' άνταμώσω κατι παλιοθεν

μακαντάσθηδασ και νάν τά ρουφήξουμε στην

ύγειά τήσ μικρήσ. Στο δρόμο που πάγαινα

άπαντάω τόν Άριστο τήσ Μπλαβεδαινοσ.

—Πάμε νά τραδήξουμ' ένα; μου κάνει. Ξέρω

δω παρακάτου ένα φίλο κράμμα.

—Συγγνώμη, τού άπαντάω, πάω για τ ή

Βλασαρού και δέ με παίρνε ή ώρα.

—Δέ μορεϊσ, με μπροσβέλνεισ. Θά τó πιης

μαί μου ένα, ός είνε και ποδαράτα.

Τέλοσ, για νά μήν τού χαλάσω τó χατήρι,

τόν άκολούθησα άκουσίωσ μου κι' άράξαιμε

σέ μιá μάντρα.

Καθόμαστε, κουβαλάει ό κάκελασ τó σύ-

νεργια, γερύξουμε τά ποτήρια και βίβα νά

τσουγκρίσουμε.

Έδω όμως είνε π' άρχίξει τó πανηγύρι.

Γιατι, καθώσ έκανε ό Άριστοσ νά τσουγκρί-

ση, μου άναποδογυριέει τó ποτήρι, και τó ρίγνει

χάμω και χίνεται τó κρσί και σπείκετ' ποτήρι.

“Ε, ρέ Χριστέ μουμούρη, τί κάθεοα και

δέν άνοιγεισ ένα καρεθόρι στα έσουράνια νά

ιδής τί γίνεται στον κόσμο σου !..

—Τί προσβολάρα είν' αυτή που μούσαξεσ ;

ρε άτζέμη ! τού κείνω. Δέ μούκοβεσ καλλι-

τερα τó κεφάλι, μου νά μου σκάσεισ τó ποτήρι

που πίνω κρσί ;

—Μέ τó μπαρδόν, βλάμη, μου έπαντεϊ, δέν

τ'άθελο. Τήν καρδιά μου τήν ξερείσ.

Ρέ, τί νάν τήν κάνω τήν καρδιά σου,

ρε μασόνε, άμα μου σάγγεισ ένα τέτοιο

κατραγόυδο ;

—Σούπα, έπί κακού δέν τώκανα, μη με

καρεξηγασ. Ξαπροσεξία ήτανε.

Τέτοιεσ ξαπροσεξιεσ όμως δέν τήσ χάβουνε

οί βλάμηδες. Πέσ τó και συ ρέ γοργόνα μου, έν

του δικαίου δέν ήμανε ν' άγριέμωσ ; Κατό βο-

λέσ. Σου τόν άρπάγγω λοιπόν και πάνω χέρι

κάτω χέρι τώκανα τήν πλάτη έργοστάσιο κο-

πανιστής.

Τί νάν τó κάνης όμως, που όσο νά βγά-

λω τó άχιτ' μου, παρσιάζεται ό τσιφτης και

με συλλήθει. Κι' έτσι τώρα σου γράφω άπό

μέσα κι' αυριο είμαι πάλι για τó πταισίμα. Συνη-

θισμένα κράμματα, θά μου πής. Ναί, ρέ βά-

σανο, δέ σου άντιλέω. Άφου όμως κάθε τρεϊσ

και λίγο με πάνε στο πταισίμα, δέ με διορί-

ζουνε τολάχιστο πταιοματάδικη, νά δικάζω

μονάχοσ τόν εαυτο μου και νά συχάσουνε κι' αυ-

τοί κι' έγώ ; Ξηγήθηκα νομικώσ ; Ο ΒΛΑΜΗΣ

